

Докато Айа се бѣхтѣше и морѣше, цѣла покрита съ потъ, черната кобила се покоряваше (за да бжде нѣкакъ по-леко на Айа), отиваше натамъ, накждето отиваше Айа, спираше се, когато се спрѣше Айа. Човѣкъ би казалъ, че тя забравяше собственитѣ си страдания и мислѣше само за Айа.

Най-после Айа разбра, че нѣма да излѣзе наглава, престана да скача и като устреми замжтенитѣ си очи въ полето, — това широко, равно поле, въ което съ бѣгъ бѣше се спасявала и отъ вълци, — тя се впусна да бѣга колкото сили имаше. Черната кобилка я последва. А тъкмо това чакаха чичо Митушъ и слугитѣ. Ония, които държаха вжжетата от-страни, едва успѣха да се качатъ. Каруцата се носѣше изъ полето съ трѣсъкъ, кобилкитѣ препускаха съ пжтъ, безъ пжтъ, ту въ една, ту въ друга посока. Най-после, потънали въ пѣна, тѣ се умориха, капнаха и покорно отиваха натѣй, накждето ги насочваха. Тогава чичо Митушъ обърна каруцата и се върна въ чифлика. Като спрѣха, той скочи и мина отпредъ. Айа, изтѣнѣла, мокра отъ потъ, като кжпана, цѣла треперѣше. Черната кобилка сжщо тѣй изморена, не трепваше, каточе се боеше да не би съ мръдването си да докара нови беди за Айа. Чичо Митушъ застана предъ Айа, помилва я по челото, подрѣпна ѣ ушитѣ и дѣхна въ ноздритѣ ѣ. Сжщото направи и